

పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

నిషా చెప్పిన కథ

-53-

"హామ్ దీదీ ఈ శారీలో మీరు చాలా అందంగా వున్నారు. అచ్చం మా అక్కలాగే కనిపిస్తున్నారు. అందుకే దీదీ అంటున్నాను ఏమీ అనుకోరు కదా?" మెరిసే కళ్ళతో నన్ను పలకరించింది నిషా.

"అనుకోడానికి ఏముంది? అలాగే పిలువు. నాక్కూడా నీలాంటి చెల్లెళ్ళు ఇండియాలో వున్నారే" అన్నాను చిన్నగా నవ్వుతూ.

"థాంక్యూ. నేను ఈ ప్రక్క రూములోనే వుంటున్నాను భూటాన్ నుండి మొన్నే వచ్చాను. రేపు డ్యూటీలో జాయిన్ అవ్వాలి. ఈ కువైట్ దేశం, అకామిడేషను ఇక్కడ అంతా క్రొత్తగా వుంది. ప్రొద్దుటినుండి ఒక్కడాన్నే రూములో కూర్చుని బోరుగా కూడా వుంది. మీరు కనిపించడం మీతో మాట్లాడటం సంతోషంగా వుంది. గలగలా మాట్లాడుతోంది తను.

"ఓహో నువ్వు భూటాన్ నుంచి వచ్చావా? మంచిది. ఇక్కడ హోటల్లో ఏ డిపార్ట్మెంట్లో పని?" అడిగాను తనకి కూడా ఓ కప్పు టీ అందిస్తూ.

"బాంక్యెట్ డిపార్ట్మెంట్లో పని దీదీ. మీటింగులు, పెళ్ళిళ్ళూ, పార్టీలతో అక్కడ సందడే సందడి. అయితే రాత్రిళ్ళు పార్టీలువుంటాయి కాబట్టి నిద్ర తక్కువగా వుంటుంది."

"అలాగా! క్రొత్తగా వచ్చావు కదా నీకు ఏమైనా అవసరం అయితే నాకు చెప్పు. కిచెన్లో నీకు ఏదన్నా కావాలంటే నా సామాన్లు ఇదిగో ఇటువైపు అలమారాలో వున్నాయి. వండుకోవటానికి పాత్రలన్నీ ఈ క్రిందివైపు వుంచాను. నిరభ్యంతరంగా తీసుకుని వాడుకో. మరలా వాటిని కడిగి యధావిధిగా అదే స్థానంలో వుంచితే అంతే చాలు" అన్నాను.

"అలాగే. నీక్కూడా ఏదైనా సహాయం అవసరం అయితే చెప్పు. నేను చేస్తాను. ప్రక్కనే ఈ చెల్లి వుందనే సంగతి మరిచిపోవద్దు" చెప్పింది నేనిచ్చిన టీ త్రాగుతూ.

గుండ్రటి మొహం, వత్తుగా నుదిటిపైకి పడుతున్న జుట్టు. తెల్లటి వళ్ళు, కాస్త పొట్టిగా వున్నా అందంగా అంతకు మించిన ఏదో ఆకర్షణతో కళ్ళను ఆకట్టుకుంటోంది ఆ అమ్మాయి.

ఈ అమ్మాయి ముఖంలో ఏదో కళవుంది అనుకున్నాను నేను మనసులో.

కొంచెం రిజర్వుడుగా వుండే నేను తక్కువమందితోనే మాట్లాడటం జరుగుతుంది. నా పనేదో నేను చూసుకుంటుంటాను. పనికట్టుకుని మనుషుల్ని పలకరించడం, కబుర్లు చెప్పడం నాకు చేతకాని పని. అందుకే నాకు స్నేహితులు తక్కువే వుంటారు. గుంపులు, గ్రూపులు మనకు అక్కరలేదు కానీ మంచివాళ్ళు పదిమంది వున్నా చాలు అనుకుంటుంటాను. భావాలు కలవకుండా, అలవాట్లు నచ్చకుండా, అభిరుచులు సరిపడకుండా స్నేహం చెయ్యడం నాకు అసాధ్యం. అందుకే ఆ అమ్మాయే వచ్చి ప్రత్యేకంగా దీదీ అంటూ

పలకరించి కలుపుగోరుగా మాట్లాడటం ఒక విధంగా నాకు కూడా సంతోషంగానే అనిపించింది. ప్రక్కనే రూములో వుంటోంది కాబట్టి నాకూడా పలుకుతోడు అనుకున్నాను. వెంటనే వార్డు రోబ్ తెరిచి తనకి సరిపడే బట్టలన్నీ ఎంచి బయటకి తీసి. "ఇవిగో ఇవన్నీ నీకే తీసుకో" అన్నాను.

నా వార్డు రోబ్లు, బట్టలు పరికించి చూసి "అబ్బ దీదీ ఎన్ని చీరలు, ఎన్ని డ్రస్సులు? ఎంత కలెక్షన్ వుందో మీ దగ్గర. అన్నీ చాలా బాగున్నాయి. షాపింగ్ అంటే మీకిష్టమా?"

"అది ఇష్టం కాదుకానీ ఒక విధమైన పిచ్చి అని చెప్పాలి. షాపింగుల్లో కూడా రకాలుంటాయి. టైమ్ పాస్ షాపింగు, డిప్రెషను షాపింగులాంటివి. ఒక్కోసారి అలా వెళ్ళడం బోలెడు బట్టలు చెప్పులు కొనుక్కొచ్చి ఇలా వార్డ్ రోబ్ నింపెయ్యడం. ప్రతిసారి అనవసరంగా షాపింగ్ చెయ్యకూడదు, డబ్బు వేస్ట్ చెయ్యకూడదు అని గట్టిగా నిశ్చయించుకోవడం, మరలా రెండు రోజులకి మర్చిపోయి షాపింగ్ కి వెళ్ళి నచ్చినవన్నీ కొనేయడం. అలా గడుస్తోంది జీవితం" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అదొక రిలాక్సేషను. అందులో ఎంతో ఆనందం దాగి వుంది కదా" అంది తనూ వంతపాడుతూ.

"ఇదిగో ఇవన్నీ ఇంకా లేబుల్స్ తీయలేదు. క్రొత్తవే. అప్పడెప్పుడో నాలుగేళ్ళ క్రితం కొన్నవి. ఈ నాలుగేళ్ళలో బాగా లావయ్యాను కదా. అవి చిన్న సైజు అయిపోయాయి అందుకే వాడలేదు. నువ్వు తీసుకుని వేసుకో" అన్నాను బట్టలన్నీ మడిచి షాపింగ్ బాగ్ లో పెట్టి చేతికి అందిస్తూ.

"థాంక్స్ దీదీ. కొనడం గొప్ప విషయంకాదు కానీ వేరేవాళ్ళకి ఇవ్వడం గొప్ప విషయం" అంది బట్టల్ని ఇష్టంగా చూసుకుంటూ.

"మీ భూటాన్ ని రాజు పరిపాలిస్తాడు కదా! ఎలా వుంటుంది అక్కడి వాతావరణం, మీ జీవిత విధానం?" ఆసక్తిగా అడిగాను.

"అవును దీదీ. రాజరికమే మమ్మల్ని పాలిస్తోంది. మా దేశం హిమాలయ పర్వత సానువుల్లో వుంటుంది కాబట్టి వేసవి కాలం బహు తక్కువ. చలి ఎక్కువగా వుంటుంది. భూటాన్ కొండలతో, లోయలతో పచ్చటి చెట్లతో అందంగా వుంటుంది. ఒకసారి మా దేశం చూడటానికి రండి. భూటాన్ వచ్చే భారతీయులకి వీసా అక్కరలేదు" చెప్పింది.

"అక్కడ బౌద్ధమతాన్ని ఎక్కువగా అనుసరిస్తున్నారనుకుంటా"

"అవును దీదీ తొంభైశాతం ప్రజలు బౌద్ధమతస్తులే."

"సరే నాకు క్రొత్త ప్రదేశాల్ని చూడటమంటే చాలా ఇష్టం. తప్పకుండా తరువాత సెలవుల్లో చూడాలనుకుంటున్నాను" చెప్పాను ఆసక్తిగా.

"అలాగే దీదీ తప్పకుండా. ఈ రోజు నేను మెడికల్ కి వెళ్ళాలి. టైముంది. నేను ఇక వెళతాను. మరలా కలుద్దాం" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

రెండు రోజుల తరువాత అనుకుంటాను సాయంత్రప్పుట చల్లగాలి కోసం కిటికీ తలుపు తెరిచి బయటకి చూస్తూ నిలబడ్డాను. క్రింద గార్డెన్ లో కనిపించిన దృశ్యం నాకు చాలా బాధను కలిగించింది. మూడో అంతస్తులో వున్న నేను కిందకి చూసి నా కళ్ళను నేనే నమ్మలేక మరలా ఒకసారి పరీక్షగా పరిశీలించి క్రిందకి చూసాను.

అక్కడ గార్డెన్ లో వున్న బెంచీలపై నలుగురు అబ్బాయిలు, ఇద్దరు అమ్మాయిలు కూచుని ఉన్నారు. ఇదంతా రోజూ అక్కడ కనిపించే విషయమే. ఇందులో ఆశ్చర్యం ఏమీలేదు.

వాళ్ళు నవ్వుతూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ సిగరెట్లు కాలుస్తున్నారు. ఇదికూడా అక్కడ మామూలుగా జరిగే సంగతే క్రొత్త వింతేమీ కాదు ఈ మధ్యే సంవత్సరం క్రితం మా అకామిడ్సును లోపల స్మోక్ చేయడం నిషేధించాక పొగ త్రాగేవాళ్ళందరూ బయట రోడ్డులో

నిలబడో, కారు పార్కింగులోనో క్రింద వున్న గార్డెన్లోనో సిగరెట్లు కాల్చుకుంటున్నారు. ఈ తంతు రోజూ జరిగేదే కానీ నన్ను ఆశ్చర్యానికి, అసహనానికి గురిచేసిన సంగతి ఏంటంటే నన్ను 'దీదీ' అని పిలిచిన నిషా అక్కడ వుండటం. వుంటే వుంది. ఏదో కాలక్షేపానికి అనుకుంటాను కానీ తన చేతిలో ఎర్రగ కాలుతున్న సిగరెట్లు, ఎంతో అలవాటున్నదానిలా వేళ్ళతో పట్టుకుని పెదాల మధ్య చేర్చి తన్మయత్వంతో పొగను పీల్చి రింగులుగా గాల్లోకి వదులుతోంది. ఒక్కసారిగా ఆ అమ్మాయిని అలా చూసి నా కళ్ళను నేనే నమ్మలేకపోయాను. ఈ మధ్య అమ్మాయిలు కూడా పొగ త్రాగడం, డ్రింక్ చేయడం మామూలైపోయిందిట. అది కల్చర్ అట. సాసైటీలో సోషల్గా వుండటం అంట. దరిద్రమేం గాదూ పోయేకాలం కాకపోతే. తిట్టుకున్నాను మనసులో.

కానీ నిషాకు కూడా ఈ పాడు అలవాటు వుందా? అయ్యో సిగరెట్ వాసన అస్సలు పడదు నాకు. ఆమడ దూరంలో సిగరెట్ కాల్చుతున్నా ఆ పొగ ఎంతో ఘాటుగా వచ్చి చేరి తలనొప్పిని తెప్పిస్తుంది. స్మోక్ చేసే వాళ్ళంటే అసహ్యం నాకు. గాలిని కలుషితం చేస్తూ వారి ఆరోగ్యాన్నే కాక చుట్టూ వున్న వారి ఆరోగ్యానికి కూడా హాని కలుగజేసే స్మోకర్స్ని ఊర్లో వుండనివ్వకుండా ఎడారుల్లో త్రోసయ్యాలి అనేది నా కోరిక.

గార్డెన్లోని బెంచ్పై చేరగిలబడి కూర్చుని అనుభవం కలిగిన దానిలా సిగరెట్ పొగపీలుస్తూ అరమోడ్పు కనులతో గాల్లోకి రింగులు వదులుతూ అంతులేని ఆనందాన్ని అనుభవిస్తోంది నిషా. ఆ స్థితిలో ఆ పిల్లను చూసి నాకు చాలాకోపం వచ్చింది. ఛీ..ఛీ బుద్ధిలేదు ఈ పిల్లకి. కనిపిస్తే కాస్త గడ్డెట్టాలి. దీదీ అని ఆప్యాయంగా పిలిస్తే మంచి పిల్ల అనుకున్నాను. కానీ చెడు అలవాట్లు గల పిల్ల అని ఇప్పుడే తెలుస్తోంది.

అబ్బు సిగరెట్ త్రాగే వాళ్ళతో మాట్లాడటం. ఇష్టం వుండదు నాకు. స్నేహం చెయ్యడం కూడానా? కిటికీని మూసేస్తూ.. ఇంకోసారి ఆ పిల్లను నా రూంలోకి కూడా రానివ్వకూడదని గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నాను నేను.

ఆ సమయంలో థియేటర్లలో సినిమాకు ముందుగా వేసే ముఖేష్ యాడ్ గుర్తొచ్చింది నాకు.

మరుసటిరోజు సాయంత్రం డ్యూటీ ముగించుకుని బయటికి వచ్చేసరికి స్మోకింగ్ ఏరియాలో కనిపించింది నిషా. ఒక్కటే అక్కడ వున్న సిమెంటు చప్పాకు చేరగిలబడి ఆకాశంలోకి చూస్తూ సిగరెట్ కాలుస్తోంది. ఏదో ఆలోచనలో వున్నట్లుంది. ఆ ప్రక్కనే నేను వెళుతుంటే కూడా నన్ను గమనించలేదు. ఒకవేళ ఆ పిల్ల నన్ను పలకరించినా నాకు ఆ పిల్లతో మాట్లాడాలని లేదు. ఎందుకంటే సిగరెట్ తాగే పిల్లతో ఏం మాటలుంటాయి? మాట్లాడాలన్నా ఇబ్బందిగా ఉంటుంది.

ఈ పిల్లకు అంత ఆలోచన ఏంటో? ఇష్టంగా సిగరెట్ తాగుతోంది కదా? ఆ ఆనందాన్ని అనుభవించవచ్చుకదా అనుకున్నాను నేను.

ఒకరోజు తెల్లవారు రూమున నాలుగుగంటలకి మంచి నిద్రలో వున్నాను నేను. ఎవరో వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న శబ్దానికి హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చింది. ఎవరు ఏడుస్తున్నారో ఏమిటో? కలో నిజమో అరనిముషం నాకు అర్థంకాలేదు. ఈ టైమ్లో ఏడుపు ఎవరిది? ఎక్కడినుంచి అనుకుంటూ కళ్ళు నులుముకుంటూ మంచంపై లేచి కూర్చున్నాను. నిజం చెప్పదూ తలుపు తీసి బాత్ రూముకి వెళ్ళాలన్నా భయం కలిగి రెండు నిముషాలు అలాగే కూర్చుండిపోయాను. ఈ లోపల ఏడుపు ఇంకాస్త ఎక్కువై వినిపించడంతో ధైర్యం తెచ్చుకుని నా రూమ్ తలుపు తీసి హాల్లోకి వచ్చాను. అక్కడ సోఫాలో పడుకున్న నిషా 'ఊ..ఊ' అంటూ ఏడుస్తూ చేతులతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటోంది.

దగ్గరికి వెళ్ళాలన్నా భయవేసింది. దూరంగా నా తలుపు దగ్గరే నిలబడిపోయి "ఏయ్ నిషా ఏమయింది నీకు ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు?" ప్రశ్నించాను గాభరాగా. నన్ను చూసి పడుకున్నదల్లా లేచి సోఫాలో కూర్చుంది.

"దీదీ ఇంతపని జరుగుతుందని అనుకోలేదు. నేను అనుకున్నది ఒక్కటి జరిగింది మరొకటి. ఇప్పుడు నాకేం చెయ్యాలో తెలియని స్థితి. దిక్కుతోచని పరిస్థితిలో ఇక్కడ చిక్కుకు పోయాను. ఈ కష్టం నుండి నన్ను దేవుడే కాపాడాలి దీదీ. ఏమయిపోతానో అని భయంగా వుంది" నా చేతులు పట్టుకుని ఏడుస్తోంది నిషా.

"ఏయ్ ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు? ఏం జరిగిందో చెప్పు"

"దీదీ నాలోజులు క్రితం మెడికల్ చెకప్ కి వెళ్ళాను కదా? ఆ రిజల్ట్స్ వచ్చాయి. అందులో నాకు టి.బి వుందని తెలిసింది. ఇప్పుడు నన్ను ఇక్కడ టి.బి హాస్పిటల్ లో వుంచుతారంటుంది. తరువాత మా దేశం భూటాన్ కి పంపిస్తారంటుంది. నేనేమో ఎన్నో ఆశలతో, ఎంతో భవిష్యత్తు ఇక్కడ వుందని ఈ కువైట్ కి వచ్చాను. కానీ ఈ రోగం వుందని బయట పడింది. ఇప్పుడు వీళ్ళు నన్నేం చేస్తారో ఏమో?"

"ఆ ఇది నిజమా? నీకు టి.బి వుందని చెప్పారా?" ఒక్కసారిగా మ్రాన్పడిపోయాను నేను. నోటమాటరాలేదు నాకు.

బొద్దుగా, ముద్దుగా, చలాకీగా కనిపించే నిషాకు టి.బి నా? నిండా ఇరవై నాలుగేళ్ళు లేవు. ఇంత చిన్న వయసులో ఇంత పెద్ద జబ్బా? ఒక్క నిమిషం గుర్తొచ్చింది నిషా గార్డెన్ లో కూర్చుని సిగరెట్ పీలుస్తున్న సంగతి.

"హేయ్ నాలోజుల్నుండి అడుగుదామనుకుంటున్నాను. నువ్వు బాగా సిగరెట్లు తాగుతావనుకుంటా కదా? హుమ్... అందుకే ఈ టి.బి అటాక్ అయి వుంటుంది. సిగరెట్లు త్రాగడం ఆరోగ్యానికి మంచిదికాదు కదా? మరి ఆ పాడు అలవాటు నీకెలా అబ్బింది. ఇప్పుడు చూసావా ఎంత పని జరిగిందో? ఇంత పెద్ద జబ్బు వచ్చేసింది కదా! ఇక నువ్వు ఉద్యోగం చెయ్యలేవు. ఇప్పుడు హాస్పిటల్ లో ఎన్ని రోజులు వుండాలో తెలియదు? ఇదంతా నువ్వుచేతులారా చేసుకున్న నష్టం కదా? ఎంత బాధ, ఎంత తలనొప్పి నీ జీవితం ఏమవుతుంది? " అది సమయం కాకపోయినా బాధతో కోపంతో అనాల్సిన నాలుగు మాటలు వెళ్ళగక్కాను నేను. ఒక వేదాంతిలా నవ్వింది నిషా. దీదీ ప్రతి ఒక్క పనికీ వెనుక ఒక కారణం వుంటుంది. ఆ కారణాలే జీవితాన్ని శాసిస్తాయి. నడిపిస్తాయి. ఒక బౌద్ధ గురువులా నాకు జీవితసత్యాన్ని బోధిస్తోంది నిషా.

సిగరెట్ త్రాగడానికి కారణాలుంటాయా? దురలవాటుకు లోనవడానికి ఎన్నో కారణాలుండచ్చు కానీ వాటికి లోబడకూడదు కదా? ఆ పాడు అలవాటువల్ల ఇప్పుడెంత మూల్యం చెల్లించాలో చూడు అన్నాను ఇంకా నా వాదన వినిపిస్తూ.

నాతో మాటల్లో పడి తన ఏడుపు మరిచిపోయింది నిషా.

"దీదీ నాకీ అలవాటు ఎలా మొదలయిందో తెలియాలంటే నీకు నా కథ మొత్తం చెప్పాలి. అప్పుడే నీకు అన్ని విషయాలూ అర్థం అవుతాయి. నీకు వినే ఓపిక వుంటే చెప్పతాను" అంది కాళ్ళు మడిచి పైన సోఫాలో పెట్టుకుని కూర్చుంటూ.

కథ వినడం నాకెంతో ఇష్టం. అందునా జీవితంలో జరిగే కథలు చాలా ఆసక్తికరంగా వుంటాయి. "చెప్పు వింటాను" అన్నాను నేనూ ఎదురుగా వున్నా సోఫా కోచ్ లో కూర్చుంటూ.

"మా భూటాన్ చాలా చిన్నదేశం, మీ భారత దేశంలోని ఒక రాష్ట్రం ఎంత వుంటుందో మా దేశం అంతే వుంటుంది. మాప్ చూస్తే భూటాన్ కూడా భారతదేశంలో అంతర్భాగంగా కలిసిపోయి కనిపిస్తుంది. అది వేరే దేశమని అనిపించదు.

హిమాలయ పర్వత సానువుల్లో వున్న మా భూటాన్ ఎంతో సుందరమైనది. ప్రకృతి ఒడిలో పెరిగిన వాళ్ళం మేము. కొండలు లోయలతో కూడిన ప్రదేశాల్లో మేము నివసిస్తుంటాము. పేద కుటుంబం మాది. మా తండ్రి గొట్టెల వ్యాపారం చేస్తారు. నేను

నాలుగునెలల బిడ్డగా వున్నప్పుడు కొండచరియలు విరిగి మాయింటిపై పడటంతో మా అమ్మ చనిపోయింది. అదృతం ఏంటంటే ఆ సమయంలో మా అమ్మ ఒడిలో పడుకుని పాలుత్రాగుతున్న నేను బ్రతికిపోయాను.

మా అమ్మతన గుండెలకి నన్ను హత్తుకుని నేలమీదకి ఒరిగిపోయి నా ప్రాణాలు కాపాడి

తన ప్రాణాలని వదిలేసింది. ఆమె ఒడిలో వున్న నేను బ్రతికిపోయాను.

తరువాత మా నాన్న ఇంకో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. సవిత్ర తల్లి నన్ను ఎన్నో కష్టాలకు గురిచేసింది. స్కూలుకు కూడా సరిగ్గా వెళ్ళనివ్వకుండా గొట్టెలు కాయడానికి పంపించేది. అప్పుడప్పుడూ స్కూలుకు వెళ్ళి అలా చదివి టెన్త్ క్లాస్ పాసయ్యాను నేను. మేము నివసించే ప్రాంతంలో నీళ్ళు కూడా గడ్డకట్టిపోయేంతటి చలివుంటుంది. ఇంట్లో ఎప్పుడూ హీటర్లు, లేదా చలిమంటలు వుండాలి. బయటికి వెళితే స్వెట్టర్లు వేసుకోవాల్సిందే. చేతులూ కాళ్ళూ ఒకర్లు పోతాయి. ప్రతిరోజూ ఉదయాన్నే లేచి మాకున్న గొట్టెలను తోలుకుని కొండపైకి వెళ్ళిపోవాలి. కడుపుకు ఇంత చద్దన్నం కానీ చలికి వేసుకోడానికి స్వెట్టరుకానీ వుండేవికావు. ఉన్నా మా పిన్ని నాకు ఇచ్చేది కాదు. ఏదో ఒక విధంగా నన్ను చంపడమే తన కర్తవ్యం అన్నట్లు ఆమె ప్రవర్తించేది. నా మీద ఆమెకు అంత ద్వేషం ఎందుకో అర్థం అయ్యేది కాదు. మా నాన్నకూడా నన్ను సరిగా పట్టించుకునేవాడు కాదు. నాతోపాటు ఐదారుమంది పిల్లలు గొట్టెలను మేపడానికి కొండలపైకి వచ్చేవారు. వాళ్ళు దయతలచి పెట్టే అన్నంతో, రొట్టెలతో నేను కడుపునింపుకునేదాన్ని. మధ్యాహ్నం పూట ఆ హిమాలయ పర్వతాల్లో వాళ్ళు తెచ్చుకున్న చద్దన్నం మూటలు విప్పి వాళ్ళు తింటూ నాకూడా తలా గుప్పెడు అన్నం పెట్టేవాళ్ళు. వాళ్ళల్లో క్రిష్ణ అనే పిల్లగాడు నా పట్ల ప్రత్యేకమైన అభిమానం కలిగివుండేవాడు. 'నీ గొట్టెలకు నేను కాపలా వుంటాను. నువ్వు బడికి వెళ్ళి చదువుకుని సాయంత్రం వచ్చి గొట్టెల్ని ఇంటికి తోలుకునిపో' అని చెప్పేవాడు. నాకోసం రకరకాల చిరుతిళ్ళు తీసుకుని వచ్చేవాడు. ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుతూ కథలు వినిపిస్తూ నన్ను నవ్వించేవాడు.

ఇంట్లో నాకు తిండితోపాటు కాస్త ఆప్యాయత కూడా దొరికేది కాదు. నేను బ్రతికానంటే ఆ అబ్బాయి పెట్టిన తిండి వల్లనే. నేను పదవతరగతి వరకు చదివానంటే ఆ అబ్బాయి నా గొట్టెలను మేపడం వల్లనే. అంత చలిని కూడా తట్టుకుని భరించి తిరగగలిగానంటే ఆ అబ్బాయి ఇచ్చిన స్వెట్టర్ల వల్లనే.

ఆ కొండలు, కోనలు, లోయల్లో తిరిగినట్టే చిన్నవయసులోనే జీవితంలోని ఎత్తుపల్లాలను ఎన్నో దాటగలిగాను.

ఒకరోజు ఉదయాన్నే భయంకరమైన మంచు వర్షం మొదలయింది. వర్షానికి తోడు విపరీతమైన గాలి తోడయింది. ఆ గాలికి మనుషులే ఎగిరెళ్ళిపోయే పరిస్థితి. కొండలపైన గొట్టెలను మేపుకోడానికి వెళ్ళిన మేము ఆ తుఫానులో చిక్కుకుపోయాము. ఎటుచూసినా కళ్ళముందు తెల్లటి మంచు వర్షం. కళ్ళకు ఏమీ కనిపించడంలేదు. చలికి శరీరం తట్టుకోవడంలేదు. అందరం అక్కడవున్న ఒక

కొండచరియ క్రిందకి చేరాం. కానీ ఆ చరియలు విరిగిమీద పడతాయని మరో భయం మనసులో మెదులుతోంది. చలికి తట్టుకోలేక నేను మెలికలు తిరిగిపోతున్నాను. నా శరీరంలో శక్తి సన్నగిల్లింది. అందులో సరైన ఆహారం లేక బలహీనంగా వున్నాను. మొహాన విసిరికొట్టే మంచు దెబ్బకి తట్టుకోలేక క్రింద కూలబడిపోయాను. అంతవరకూ నా ప్రక్కనే నిలబడివున్న క్రిష్ణ నా పరిస్థితి గమనించి తల్లడిల్లిపోయాడు. వెంటనే నన్ను చేతుల్లోకి తీసుకుని అక్కడే ప్రక్కన గుహలాగా వున్న ప్రదేశానికి లాక్కెళ్ళాడు. నాకు శ్వాస పీల్చుకోవడం కూడా కష్టమైపోతోంది. నా పరిస్థితి చాలా దిగజారి పోతోంది. ఏం చేయాలో తోచని క్రిష్ణ గట్టిగా నన్ను కౌగిలించుకున్నాడు. నాలో వేడిని నింపడానికి ప్రయత్నించాడు. అప్పుడు అతను తన జేబులన్నీ వెతికి ఒక లైటర్ని సిగరెట్ పెట్టెని బయటకి తీసాడు. అదికూడా మంచుకు గడ్డకట్టుకుని పోయి వెలగడంలేదు. దాన్ని చేతులతో రుద్ది ఎట్టకేలకు వెలిగించాడు. సిగరెట్ను ముట్టించాడు. నా పెదాల మధ్య చేర్చి 'ఊ... పీల్చు గట్టిగా పీల్చు. గుండెలో వేడి కలుగుతుంది' అంటూ నా చేత సిగరెట్టును కాల్చించాడు. నిజమే ఆ పొగ లోపల చేరడంతో కాస్త తేరుకోగలిగాను. అప్పుడర్థమైంది నాకు చల్లటి ప్రదేశాల్లో నివసించే ప్రజలు చలిని తట్టుకోలేక పొగత్రాడం అలవాటు చేసుకుంటారని.

ఏదైతేనేం ఆ రోజు అందరం కూడా ఆ మంచు తుఫానునుండి బయటపడి క్షేమంగా ప్రాణాలతో ఇల్లు చేరుకోగలిగాం. అప్పటినుండి చలిని భరించడానికి వాళ్ళతో కలిసి అపుడపుడు సిగరెట్, బీడీలు త్రాగుతుండేదాన్ని. తరువాత అదొక అలవాటుగా ఆనందంగా మారిపోయింది. అంతేకాదు ఆ సంఘటన జరిగిన తరువాత క్రిష్ణతో నేను పీకల్లోతు ప్రేమలో పడిపోయాను.

ఆ కొండ గుహలో ఆ రోజు అతడు కౌగిలించడంతో ముద్దులతో నాలో వేడిని రగిలించడానికి చేసిన ప్రయత్నం నా శరీరంలో నిండిపోయింది. తొలిసారిగా నన్ను తాకిన పురుషస్వర్గు నన్ను అతడి ప్రేమలో పడవేసింది. నా జీవితంలో నేను సంతోషంగా గడిపిన రోజులు ఏవైనా వున్నాయంటే క్రిష్ణతో నేను గడిపిన ఆ రెండు సంవత్సరాలే. నా జీవితానికి ఒక ఆలంబన దొరికింది అనే ధైర్యం కలిగింది. నాకూడా భవిష్యత్తు వుంది అనే ధీమా వచ్చింది. అతడు అతడి ప్రేమ అభిమానం లేకపోయివుంటే నేను అనేదాన్ని మిగిలి వుండేదాన్ని కాదేమో. నాకంటేకి క్రిష్ణ ఎవరెస్ట్ శిఖరం అంత ఎత్తుగా కనిపించేవాడు. ప్రపంచం అంతా అతడిలో నిండివున్నట్లు అనిపించేది.

ప్రకృతి ఒడిలో మేము పసిపాపలైపోయి పాటలు పాడుకునేవాళ్ళం. ఎన్నో ఆటలు ఆడుకునేవాళ్ళం. హిమాలయ పర్వతాలన్నీ మా స్వంతం అయినట్లు వాటికి అతడు రాజు నేను రాణి అన్నట్లుగా ఆ కొండల్లో తిరిగి ఆనందించేవాళ్ళం. రాధాకృష్ణుల్లా ప్రేమను కలబోసుకుని కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళం.

కానీ మనం అనుకున్నట్లుగానే అన్నీ జరగవు. సంతోషం అనేది జీవితంలో కలకాలం వుండదు. కష్టాలు కన్నీళ్ళకూడా ఆ వెనుకే మేమున్నాం మాకూడా కాస్త చోటివ్వండి అంటూ తోసుకుని వచ్చేస్తాయి.

కువైట్కి పనివాళ్ళను సరఫరా చేసే ఏజంటు మా ఊరికి వచ్చాడు. మా పిన్నిని పరిచయం చేసుకుని నన్ను కువైట్కి పంపిస్తే బాగా డబ్బు సంపాదించవచ్చని ఆశపెట్టాడు. ముందే నన్ను ఎలా వదిలించుకోవాలా అనే ఆలోచనతో వున్న ఆవిడ ఆ మాటవిని ఎగిరి గంతేసింది. వెంటనే మా నాన్నను ఒప్పించి నన్ను బలవంతంగా కువైట్కి పంపించింది. మా పిన్ని కువైట్కి పంపించాలని ప్లాన్ చేయగానే నేను క్రిష్ణతో వెళ్ళిపోయి అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలి అనుకున్నాను. క్రిష్ణను వదిలి కువైట్కి రావడం నాకస్సలు ఇష్టంలేదు.

కానీ నా స్నేహితులు నువు కువైట్కి వెళ్ళి తరువాత క్రిష్ణను కూడా అక్కడికి పిలిపించి అక్కడే పెళ్ళిచేసుకో అని సలహా ఇవ్వడంతో బాగుంది అనుకుని నేను ఇక్కడికి వచ్చాను. కానీ ఇక్కడ మెడికల్లో 'ఫెయిల్ అయ్యాను' అంటూ తన కథను చెప్పడం ముగించింది నిషా.

అయ్యో ఇంత చిన్న వయసులో ఈ పిల్లకు ఇన్ని కష్టాలా? ఏదో ఒకటి చేసి ఈ పిల్లను ఈ కష్టాలనుండి బయటపడేస్తే బాగుండు అనుకున్నాను నేను.

"సరే జీవితం అన్నాక మనం అనుకున్నవి అనుకున్నట్లుగా జరగవు. టి.బిలో కూడా చాలా రకాలు వున్నాయి. నిన్ను చూస్తుంటే అది అంత పెద్ద స్ట్రేజిలో వున్నట్లు కనపడటంలేదు. మొదట నువ్వు ఇప్పుడయినా వెంటనే ఆ సిగరెట్లు త్రాగే అలవాటు మానెయ్యి. తరువాత డాక్టర్లు ఏం డిసైడ్ చేస్తారో చూద్దాం. నాకు తెలిసి ఇది ఇప్పుడు పెద్ద జబ్బేమీ కాదు. కొద్దిరోజులు ట్రీట్‌మెంటు ఇస్తే తగ్గిపోతుంది. నువ్వు భయపడకుండా ధైర్యంగా వుండు" అంటూ నిషాకి ధైర్యం చెప్పాను. ఇంతలో తెల్లగా తెల్లవారిపోయింది. నేను తొందరగా కాస్త ఉప్పా తయారుచేసాను. ముఖాలు కడుక్కుని ఇద్దరం హాల్లో కూర్చున్నాం. నేను ఫ్లీటులో పెట్టిన ఉప్పా, అల్లం పచ్చడితో కలిపి తింటుంటే నిషా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"దీదీ క్రిష్ణ తరువాత ఇంత ఆప్యాయంగా నాకు తిండి పెట్టింది నువ్వే. నిన్ను నేను ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను" అంది.

"పిచ్చిపిల్లా ఇందులో గొప్పతనం ఏముంది? సాటిమనిషిగా కాస్త మానవత్వం అంతే" అన్నాను.

మరుసటి రోజే మా వీసా ఆఫీసర్ నిషాని తీసుకెళ్ళి "సబ హాస్పిటల్"లో టి.బి సెక్షన్‌లో జాయిన్ చేసాడు. "దీదీ నాకు భయమేస్తోంది" అంటూ దిగులుగా హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళింది నిషా.

"నీకేం కాదులే వారం రోజుల్లో నయమయిపోతుంది, తిరిగి చక్కగా ఇంటికి వస్తావు" భయపడొద్దు అంటూ ధైర్యం చెప్పాను నేను.

వారంకాదు పదిరోజులు కూడా అలా గడిచిపోయాయి. మధ్యలో ఒక్కసారి మాత్రం ఫోన్ చేసి మాట్లాడింది నిషా. అక్కడ హాస్పిటల్‌లో ఫోను చెయ్యనివ్వరని చెప్పింది. ఒక నర్సు దగ్గర మొబైల్ ఫోన్ తీసుకుని ఒక నిమిషం మాత్రమే చేసానని చెప్పింది.

"సరే రెండురోజుల్లో వీలు చూసుకుని నిన్ను చూడటానికి హాస్పిటల్‌కి వస్తానులే డాక్టర్‌తో వివరంగా మాట్లాడి అన్ని విషయాలు తెలుసుకుంటాను. నువ్వు వ్రీ కావద్దు" అని చెప్పాను.

చెప్పినట్లుగానే మూడోజుల తరువాత టాక్సీ తీసుకుని సబ హాస్పిటల్ కాంపౌండ్‌లోని టి.బి హాస్పిటల్ వింగ్‌ను వెదుక్కుంటూ వెళ్ళాను.

అక్కడ టి.బి పేషంటును చూడటానికి అనుమతించడంలేదు. ఎంతో ప్రాధేయపడితే ఒక్క నిమిషం గ్రీన్స్‌ను తలుపుకు అవతల దూరంగా నిలబడి చూడమని చెప్పారు. సరే ఇంతదూరం వచ్చినందుకు ఆ మాత్రం కనికరించారు చాలు అనుకున్నాను. అక్కడి నర్సులు మూతికి, ముక్కుకు మాస్క్ వేసుకోమని ఇచ్చి పది అడుగుల దూరంలో గ్రీన్స్‌కి అవతల నిలబడి చూసి ఫలకరించమన్నారు ఈ పదిరోజుల్లో చాలా చిక్కిపోయింది నిషా. కళ్ళకింద నల్లచారలు వచ్చేసాయి. హాస్పిటల్ వాతావరణమో లేకపోతే మందుల ప్రభావమో తెలియదు. వీటికి తోడు దిగులు కూడా తోడయినట్లుంది. కొద్ది మాటలతో, సైగలతో కాసేపు మాట్లాడి భారమైన హృదయంతో ఇవతలకి వచ్చాం మేము.

"ఎప్పుడు డిశ్చార్జి చేస్తారు? టి.బి ఏ కండిషనులో వుంది" అని అడిగితే నర్సులు "మేము కేసు డిటయిల్స్ చెప్పకూడదు. సారీ" అనేసారు.

ఇక దేవుణ్ణి ప్రార్థించడమే మిగిలింది అనుకుంటూ ఇంటిదారి పట్టాను నేను. ప్రతిరోజూ నిషా ఫోను కోసం ఎదురుచూడటం ఎలా వుందో అని తలచుకుని బాధపడటంతో మరో పదిరోజులు గడిచిపోయాయి.

ఎదురు చూసినట్లుగానే ఒకరోజు నిషా ఫోను చేసింది. అయితే హాస్పిటల్‌నుండి కాదు. కువైట్ ఎయిర్‌పోర్టునుండి ఫ్లయిట్‌లో కూర్చుని, ఎవరి దగ్గరో ఫోను తీసుకుని చేసింది.

"బై దీదీ. ట్రీట్‌మెంటుతో జబ్బు నయమయింది కానీ కువైట్‌లో వుండి పనిచెయ్యడానికి వీళ్ళ రూల్స్ వప్పుకోవంట. టి.బి, పచ్చకామెర్లులాంటి జబ్బులున్న వాళ్ళని అనుమతించరంట. టి.బి మళ్ళీ తిరగబెట్టే ఛాన్సులు వుంటాయంట. ఏది ఏమయినా నేను

సంతోషంగానే వున్నాను. ఎందుకంటే అక్కడ భూటాన్‌లో నాకోసం నా క్రిష్ట ఎంతో ఆత్రంగా ఎదురుచూస్తున్నాడు. నేను ఇప్పుడు మాయింటికి వెళ్ళడం లేదు. డైరెక్టుగా క్రిష్ట దగ్గరికే వెళతాను. తొందరలో మేం పెళ్ళి చేసుకుని మా వాళ్ళకి దూరంగా పారో సిటీలో కాపురం పెడతాం. అది హిమాలయాలకు దగ్గరగా వుంది. ప్రకృతి ఒడిలో ఒదిగిపోయిన పారో సిటీలో చూడవలసిన ప్రదేశాలు, బౌద్ధారామాలు ఎన్నో వున్నాయి. తొందరలో మీరు భూటాన్ వస్తారని ఆశిస్తూ ఎదురు చూస్తుంటాను. 'కీప్ ఇన్ టచ్ విత్ ఫేస్‌బుక్' అంటూ గబగబా నాలుగు మాటలు మాట్లాడి ఫోను పెట్టేసింది. నిషా కువైట్ వదిలి వెళ్ళిపోతోందని బాధపడాలో లేక పెళ్ళి చేసుకుని స్థిరపడుతుందని సంతోషించాలో నాకు అర్థంకాలేదు. కాసేపు మౌనంగా బాధగా అలాగే వుండిపోయాను.

ఈసారి సెలవల్లో ఇండియాకు వెళ్ళినప్పుడు తప్పకుండా భూటాన్ వెళ్ళి నిషాను కలిసి రావాలని నిశ్చయించుకున్నాను.

వీడ్కోలు ఎంతో బాధాకరమైనప్పటికీ మరలా ఎప్పుడో ఒకరోజు కలుస్తాం అనే భావం మదికి కాస్త ఊరటను అందిస్తుంది. తప్పదు. జీవితమనే ప్రయాణంలో ఇవన్నీ మామూలే.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments